

MATANGI
OUTCAST

M A T A N G I

VIOLIN 1 : MARIA-PAULA MAJOUR
VIOLIN 2 : DANIEL TORRICO MENACHO
VIOLA : KARSTEN KLEIJER
CELLO : ARNO VAN DER VUURST

With the album 'Outcast', Matangi makes its case for artistic freedom and musical expressiveness. This is an ode to musical troublemakers and outsiders; three Soviet-Russian composers who wrote music that went dangerously against the tastes of the regime under which they lived. Described as 'avant-garde' or 'western', they stuck their necks out with their work, risking their careers or - in the case of Dmitri Shostakovich under Stalin - even their personal freedom. Shostakovich for instance always had a packed suitcase in readiness for his possible arrest by the KGB. Alfred Schnittke was also severely held back by his own government. His work was viewed with suspicion and performances were regularly thwarted. In addition to his musical oeuvre, the Ukrainian composer Valentin Silvestrov is known for his political opposition to the rulers of the former Soviet Union and present-day Russia. The Matangi Quartet is an ardent advocate of Silvestrov's music and has developed a special personal and musical bond with him. In 2017 he was Artist in Residence of Matangi's own (Un)heard Music Festival.

ALFRED SCHNITTKE (1934 - 1998): STRING QUARTET NO. 3 (1983)

1. Andante
2. Agitato
3. Pesante

Three musical quotes can be heard the opening of Schnittke's Third String Quartet: a sighing phrase from Orlando di Lasso's Stabat Mater, the main theme from Beethoven's Grosse Fuge and, among other things, the theme that Dmitri Shostakovich used in his Eighth String Quartet. These elements return in each movement and leave their individual mark on them: a sense of autonomous creativity within the quartet tradition.

He called his own method 'polystylistic', combining elements from his Russian heritage with the German Mahlerian tradition, and enriching it with just about every imaginable genre of music, from jazz, baroque, tango, and film music to rock.

Schnittke was born in 1934 in Russia. His father was from Frankfurt, and his mother was a Volga German. Schnittke's style was initially strongly influenced by Shostakovich, but in the 1960s he traveled as much as possible to the West to learn about its various musical styles. He borrowed much from the West; not literally, but in 'style quotes' which he himself ironically called 'forgeries'.

Although the Soviet government was less strict on artists in the 1960s and 1970s than it had been under Stalin, it was still suspicious of 'avant-garde' or 'Western' works, and performances of Schnittke's work were often obstructed. In practice he was forced, like Shostakovich, to earn his living by writing film music.

Schnittke settled in Hamburg with his family in 1990. He had struggled for years with very poor health. He survived three massive strokes and was declared clinically dead several times. Nevertheless, his productivity remained high until his death in 1998.

VALENTIN SILVESTROV (1937): STRING QUARTET NO.1 (1974)

Valentin Vasilyovich Silvestrov (b. Kiev, September 30, 1937) is a Ukrainian composer who originally trained as a structural engineer, and later went on to study at the Kiev Conservatory where he took composition lessons with composer Boris Lyatoshinsky. As a student he wrote a large number of distinctive compositions in all kinds of styles, from serialist to pointillist.

The Soviet authorities considered this work to be avant-garde, and therefore inadmissible for the entertainment of the people. Silvestrov was refused membership of the Union of Soviet Composers, which directly resulted in his works being withheld from public performance. The consequences of this were far-reaching, and in the Soviet Union era Silvestrov was mentioned in the Music Encyclopedia with only six lines of text. He was already achieving some popularity in the West, but the arm of the Soviet Union was far reaching, and he submitted one of his compositions anonymously to an ISCM festival in New York for fear of repercussions. It was after all Tikhon Khrennikov who held the reins of power, the same man who had tormented Dmitri Shostakovich for years.

In 1995 the air had cleared sufficiently to allow an album of his music to be released. Appreciation from abroad became apparent through a prize from the Koussevitzky Foundation for his 3rd symphony. The Dutch Gaudeamus foundation

also awarded him a prize for his work Hymnen.

He became a teacher in order to earn a living, and started composing on a freelance basis from 1970.

He was bravely assisted by his wife, the musicologist Larissa Bondarenko with whom he lived in a cheap rental flat where he continued to live after her death in 1996. The last composition of his that she heard was a work entitled 'The Messenger', a simple piano piece with poignantly distant memories of Mozart.

He once said of his early days as a contrarian avant-gardist: 'composing radical music was like working with a mountain of salt that you used up completely. Now I take a handful of salt, just for the taste.'

Silvestrov's reputation has mainly grown beyond his homeland, not least through the efforts of the ECM label and a number of ensembles such as the Matangi Quartet, which welcomed him in 2017 as Artist in Residence at the (Un)heard Music Festival.

He lives as a hermit, and as a result it was difficult to reach him, and his attendance at the festival was very special. He also speaks no English. His daughter came along to translate our conversations, although he preferred to give his instructions in music form, from the piano. Everywhere he enters his eyes immediately look for a piano, so that he can take a seat and play.

DMITRI SHOSTAKOVICH (1906 - 1975): STRING QUARTET NO.8 IN C MINOR, OPUS 110 (1960)

1. Largo
2. Allegro molto
3. Allegretto
4. Largo
5. Largo

Dmitri Shostakovich's Eighth String Quartet is one of his most intimate and intense works. He sketched it in three days during a stay in Dresden in 1960. He was working there on the film score for *Five Days, Five Nights*, and was deeply affected by the ruins of the Allied bombings. It is therefore dedicated 'to the victims of war and fascism', but it also especially resonates with personal traumas: the diagnosis of a serious spinal cord infection which paralysed his right hand, and his forced membership of the Communist Party.

After completing the piece, the composer contemplated suicide. He wrote to his friend Isaak Glikman: 'I am writing a quartet that will be of no use to anyone. I imagine that after my death there will be no one who will compose a work in my memory. So I have decided to make such a work myself.'

Shostakovich had been banned from concert halls for years and had at this time only recently been rehabilitated after Stalin's death in 1953. Although he never fled the Soviet Union, he was frequently in conflict with the central authorities in Moscow, especially in 1948, when Stalin rejected his Ninth Symphony and dismissed him as a 'perverted formalist.' After this he withdrew from the public eye, hiding behind 'social realist music' and film scores, writing his most important works in secret and withholding them for better times.

After Stalin's death his characteristic chromatic, dissonant style also returned, although the basis of his pieces often remained tonal, as can clearly be heard in the Eighth String Quartet. This work in many ways represents the heart of all of his string quartets, being full of quotes from his own earlier chamber music, a quality that accentuates its autobiographical character. He himself described it as 'an open book'.

MATANGI

The last twenty-two years has seen Matangi grow into one of the most prominent and versatile ensembles in the Dutch music landscape and on the international stage. Its four members are all independent and distinctive musicians, but what binds them is an unbridled creative curiosity: for new music styles, and for as yet unknown repertoire and unexpected collaborations with other art forms, from cabaret to dance.

The quartet has never limited itself to one style of music since its foundation in 1999 at the Royal Conservatoire in The Hague and the Rotterdam Conservatory. It has always embarked on new adventures, from classical to jazz and from dance to pop.

The Matangis have shared the stage with top classical musicians such as Maarten Koningsberger, Tania Kross, Paolo Giacometti, Severin von Eckardstein and Quatuor Ébène, and they have also ventured into crossover projects, including with comedians Herman van Veen and Youp van 't Hek, with bandoneon player Carel Kraayenhof, with jazz trumpeter Eric Vloeimans and pianist Martin Fondse, jazz pianist Michiel Braam, DJ Kypski, jazz vocalists Mathilde Santing and Ruben Hein and singer-songwriters Lori Lieberman and Tom McRae. With such pioneering forays outside of classical music, Matangi knows how to enthuse new audiences for the string quartet.

The quartet has appeared at numerous festivals, including the Delft Chamber Music Festival, the Grachtenfestival, Festival d'Aix-en-Provence, the Schleswig-Holstein Musik Festival, Festival de Carthage in Tunisia, the World Expo 2010 in Shanghai, the International Conservatoire Festival in St Petersburg, North Sea Jazz and the Liberation Festival Utrecht.

With their own annual (Un)heard Music Festival in The Hague, the Matangi Quartet surprises listeners with music that they have often never heard. They shine a spotlight on works that are rarely if ever heard in Dutch concert venues, and they also make connections with more well-known repertoire.

In 2002 the quartet was awarded the prestigious Kersjes van de Groenekan Prize, which is awarded annually to exceptional talent in Dutch chamber music.

All four musicians play on instruments that represent Dutch craftsmanship. The cello and first violin are on loan from the National Musical Instruments Fund.

Matangi has released several CDs with Challenge Records International, Matangi Music, and Deutsche Grammophon. Dutch newspaper NRC Handelsblad wrote about their most recent CD, Canto Ostinato, Strings Attached (2020): 'Matangi is emerging as the ideal interpreter. Anyone who has heard this quartet's performance of Beethoven's through-composed Fourteenth String Quartet knows that these strings can weave a hypnotic long arc of tension. They also manage to evoke the addictive enchantment of Canto Ostinato.'

KARSTEN KLEIJER - VIOLA

Karsten Kleijer had his first violin lessons at the age of five, and he switched to viola in 1999. He is a co-founder of the Matangi Quartet, which has had a lively international career since its inception. Although Karsten mainly focuses on the quartet he is much in demand as a chamber music partner with other ensembles, and he also appears regularly as a substitute in professional orchestras including the Rotterdam Philharmonic Orchestra. Karsten gave the Dutch premiere of 'Elegy' for viola solo by the Ukrainian composer Valentin Silvestrov in 2017 during the (Un)heard Music Festival. Karsten regularly receives invitations from festivals to give chamber music lessons.

His own training took place at the conservatoires in Groningen, Rotterdam and The Hague, and with the Dutch String Quartet Academy

The viola he plays is by the Dutch luthier Jan Heefke and dates from 1774. The bow is by Lothar Seifert.

DANIEL TORRICO MENACHO - VIOLIN 2

Dutch-Bolivian violinist Daniel Torrico Menacho was four years old when he started playing, winning numerous prizes in national and international competitions at a young age. Daniel studied at the Royal Conservatoire in The Hague and attended masterclasses with great musicians such as Herman Krebbers and Zakhar Bron.

Daniel has been a member of the Matangi Quartet since its foundation in 1999, and with which he has collaborated with several leading artists. He regularly gives concerts in Europe and beyond, is a welcome guest with various ensembles and orchestras and has frequently appeared on radio and television.

Daniel plays a Rombouts violin with an A. Vigneron bow.

ARNO VAN DER VUURST - CELLO

After a few detours via the violin and the piano, Arno came into contact with the cello at the age of ten. This was love at first sight, the beautiful bass and songful sound of the instrument grabbing him immediately. Michiel de Ligt laid the initial foundations for his cello career, and he then continued lessons at the Utrecht Conservatory with Lenian Benjamins. She gave him a solid basis for a continuation of his studies with Fred Pot at the Royal Conservatoire in The Hague. During this period he played with great pleasure in various ensembles and youth orchestras, in which ensembles in small and large forms were nurtured.

His ambition to play the string quartet, according to him 'the ultimate form of chamber music', was achieved after his studies at a professional level with the Matangi Quartet. He also enjoys orchestral performing, where he is challenged to use other skills.

Thanks to the National Musical Instruments Fund he is able to play a beautiful cello made by Jaap Bolink in 2005, which projects a fine resonant bass and expressive upper range.

MARIA-PAULA MAJOOR - VIOLIN I

Dancing and making music at the same time, this is what playing the violin is for Maria-Paula Majoor. When she started at the age of five she was especially attracted to the movements a violinist makes. Now, as a professional violinist, while playing a rhythm or melody, she still feels the magic of being able to 'dance' to it at the same time.

Maria-Paula is a professor of violin at the ArtEZ University of the Arts in Zwolle. She studied at the Royal Conservatoire in The Hague and at the Musikhochschule Freiburg. She continued her studies at the Dutch String Quartet Academy under the direction of Stefan Metz and was also taught by internationally renowned musicians, including members of the Amadeus Quartet.

Playing with Matangi feels like coming home to her. Since 1999 she has played as primarius together with Daniel Torrico Menacho, Arno van der Vuurst and Karsten Kleijer. 'Just one look or a small gesture is enough for us to understand each other.' In addition to her work with the Matangi Quartet, she plays with various ensembles, orchestras and instrumentalists.

Maria-Paula plays on a Hendrik Jacobs violin that was made available to her by the National Musical Instruments Fund. Her bow was made by Kees van Hemert.

Met het album 'Outcast' breekt Matangi een lans voor artistieke vrijheid en muzikale zeggingskracht. Het is een ode aan de muzikale dwarsliggers en buitenstaanders: drie Sovjet-Russische componisten die muziek schreven die gevaarlijk indruiste tegen de smaak van het regime waaronder zij leefden. Met hun werk, dat als 'avant-gardistisch' of 'westers' werd aangemerkt, staken zij hun nek uit en riskeerden daarmee hun carrière of - in het geval van Dmitri Sjostakovitsj onder Stalin - zelfs de persoonlijke vrijheid. Zo had Sjostakovitsj een gepakte koffer klaarstaan voor het geval hij door de KGB zou worden opgepakt. Ook Alfred Schnittke werd door zijn eigen overheid danig dwarsgezet; zijn werk werd met argusogen bekeken en uitvoeringen werden regelmatig gedwarsboomd. De Oekraïense componist Valentin Silvestrov staat, naast zijn muzikale oeuvre, bekend om zijn politieke engagement tegenover de machthebbers van de voormalige Sovjet-Unie en het huidige Rusland. Matangi Quartet is vurig pleitbezorger van Silvestrovs muziek en heeft een bijzondere persoonlijke en muzikale band met hem opgebouwd. In 2017 was hij Artist in Residence van Matangi's eigen (Un)heard Music Festival.

ALFRED SCHNITTKE (1934 - 1998): STRIJKKWARTET NR. 3 (1983)

1. Andante
2. Agitato
3. Pesante

In de opening van Schnittkes derde strijkkwartet zijn drie citaten te horen: een zucht uit het Stabat Mater van Orlando di Lasso, het hoofdthema uit Beethovens Grosse Fuge, en het thema dat Dmitri Sjostakovitsj onder meer in zijn achtste strijkkwartet gebruikte. Die elementen keren in alle delen terug, en drukken er zijn persoonlijke stempel op: autonome creativiteit binnen de traditie.

'Polystilistisch' noemde hij zijn eigen werkwijze, waarbij hij elementen uit de Russische erfenis combineert met de Duitse Mahler-traditie, en die verrijkt met zo ongeveer alle genres, jazz, barok, tango, filmmuziek, rock.

Hij werd geboren in 1934 in Rusland. Zijn vader kwam uit Frankfurt, zijn moeder was een Wolga-Duitse. Aanvankelijk was Schnittkes stijl nog sterk beïnvloed door Sjostakovitsj, maar in de jaren zestig reisde hij zoveel als toen mogelijk was naar het Westen om kennis te nemen van de muziekstijlen aldaar, waar hij veel aan ontleende, niet letterlijk, maar in 'stijlcitaten', die hij zelf ironisch 'vervalsingen' noemde.

Hoewel de Sovjetoverheid in de jaren zestig en zeventig minder streng was voor kunstenaars dan onder Stalin, stond zij toch argwanend tegenover 'avant-gardistische' of 'westerse' werken. Uitvoeringen van Schnittkes werk werden vaak gedwarsboomd. In de praktijk was hij gedwongen om, net als Sjostakovitsj, met het schrijven van filmmuziek in zijn levensonderhoud te voorzien.

In 1990 vestigde Schnittke zich met zijn familie in Hamburg. Hij worstelde dan al jaren met een erg zwakke gezondheid. Hij overleefde drie zware beroertes en was meermalen klinisch dood. Niettemin bleef hij zijn productiviteit hoog, tot aan zijn dood in 1998.

VALENTIN SILVESTROV (1937): STRIJKKWARTET NR.1 (1974)

Valentin Vasiljovitsj Silvestrov (Kiev, 30 september 1937) is een Oekraïense componist, die aanvankelijk als bouwkundig ingenieur is geschoold, en later ging studeren aan het conservatorium van Kiev, waar hij compositieles volgde bij componist Boris Lyatosjinski. Al tijdens zijn opleiding schreef hij een groot aantal eigenzinnige composities, in allerlei stijlen: van serialistisch tot pointillistisch.

De Sovjetautoriteiten beschouwden dit als avant-garde, ongewenst om het volk te vermaken. Silvestrov werd niet toegelaten tot de Bond van Sovjetcomponisten, wat direct inhield dat zijn werken niet openbaar werden uitgevoerd. De gevolgen waren verstrekkend. Ten tijde van de Sovjet-Unie werd Silvestrov in de Muziekencyclopedie met slechts zes regels genoemd. In het Westen was hij al wat populairder, maar de Sovjet-arm reikte ver: een compositie van hem aan een ISCM-festival in New York werd anoniem ingediend, uit angst voor repercussies. Het was immers Tichon Chrennikov die de scepter zwaaide, dezelfde man die Dmitri Sjostakovitsj jarenlang dwarszat.

In 1995 was de lucht zo geklaard dat er een album met zijn muziek uitkwam. Waardering vanuit het buitenland bleek uit een prijs van de Koesevitski Stichting voor zijn 3e symfonie. Ook de Nederlandse stichting Gaudeamus gaf hem een prijs voor zijn werk Hymnen.

Om in zijn levensonderhoud te voorzien, gaf Silvestrov dan maar les. Vanaf 1970 begon hij op freelancebasis te componeren.

Hij werd dapper bijgestaan door zijn echtgenote, de musicologe Larissa Bondarenko, met wie hij een goedkoop huurflatje bewoonde, waar hij is blijven wonen nadat zij overleed in 1996. De laatste compositie die zij van hem hoorde was een werk met de titel 'The Messenger' (boodschapper), een simpel pianostukje met mistige herinneringen aan Mozart.

Over zijn begintijd als tegendraadse avant-gardist vertelde hij eens: 'Radical muziek componeren was als het werken met een berg zout, die je helemaal opmaakte. Nu neem ik een handjevol zout, alleen om de smaak.'

Silvestrovs reputatie heeft zich vooral ontwikkeld buiten zijn standplaats, niet in de laatste plaats door de inzet van het label ECM en een aantal gezelschappen zoals het Matangi Quartet dat hem in 2017 verwelkomde als Artist in Residence bij het (Un)heard Music Festival.

Omdat hij als kluizenaar leeft was het moeilijk om hem te bereiken, dus het was heel bijzonder dat hij bij het festival aanwezig was. Bovendien spreekt hij geen woord Engels. Zijn dochter was mee om de gesprekken te kunnen vertalen, al gaf hij zijn aanwijzingen bij voorkeur in muziekvorm, vanachter de piano. Overal waar hij binnenkomt zoekt zijn blik meteen naar een piano, zodat hij plaats kan nemen en kan spelen.

DMITRI SJOSTAKOVITSJ (1906 - 1975): STRIJKKWARTET NR. 8 IN C KL. OPUS 110

1. Largo
2. Allegro molto
3. Allegretto
4. Largo
5. Largo

Het Achtste Strijkkwartet is een van de meest intieme en intense werken van Dmitri Sjostakovitsj. Hij schetste het in drie dagen tijd, tijdens een verblijf in 1960 in Dresden. Hij werkte er aan de filmmuziek voor Five Days, Five Nights, en werd gegrepen door de puinhopen van de geallieerde bombardementen. Het is dan ook opgedragen 'aan de slachtoffers van oorlog en fascisme', maar er resoneren vooral ook persoonlijke trauma's in: de diagnose van een ernstige ruggenmergontsteking, die zijn rechterhand verlamde, en zijn toetreden, onder druk, tot de Communistische Partij.

Na het voltooien van het stuk denkt de componist aan zelfmoord. Aan zijn vriend Isaak Glikman schrijft hij: 'Ik schrijf een kwartet, dat voor niemand enig nut zal hebben. Ik dacht dat er na mijn dood wel niemand zal zijn die een werk ter nagedachtenis van mij zal componeren. Daarop besloot ik zelf zo'n werk te maken.'

Sjostakovitsj is dan nog maar een aantal jaren terug in de concertzaal, waar hij tot de dood van Stalin in 1953 jarenlang uit verbannen was. Hoewel hij de Sovjet-Unie nooit ontvluchtte, kwam hij wel geregeld in aanvaring met het centrale gezag in Moskou, vooral in 1948, toen Stalin zijn Negende Symfonie afkeurde en hem wegzette als ‘perverse formalist’. Hierna verschool hij zich voor het publiekelijk achter ‘sociaal realistische muziek’ en filmmuziek, terwijl hij zijn belangrijkste werken in het geheim schreef en achterhield, voor betere tijden.

Na Stalins dood keerde ook zijn kenmerkende chromatische, dissonante stijl terug, hoewel de basis van zijn stukken vaak tonaal bleef, zoals in het Achtste Strijkkwartet goed is te horen. Het is in veel opzichten het hart van al zijn strijkkwartetten, zit vol met citaten uit zijn eigen eerdere kamermuziek, wat het autobiografische karakter ervan accentueert. Zelf typeerde hij het als ‘een open boek’.

MATANGI

Matangi is in tweeëntwintig jaar uitgegroeid tot een van de meest prominente en veelzijdige ensembles in het Nederlandse muzieklandschap en op internationale podia. De vier musici zijn stuk voor stuk zelfstandig en eigenzinnig. Wat ze bindt is een tomeloze creatieve nieuwsgierigheid. Naar nieuwe muziekstijlen, naar nog onbekend repertoire, naar onverwachte samenwerkingen met andere kunstvormen van cabaret tot dans.

Sinds de oprichting, in 1999 aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag en het conservatorium van Rotterdam, heeft het kwartet zich nooit beperkt tot één muziekstijl. Het is steeds nieuwe avonturen aangegaan, van klassiek tot jazz en van dance tot pop.

De Matangi's deelden het podium met klassieke topmusici zoals Maarten Koningsberger, Tania Kross, Paolo Giacometti, Severin von Eckardstein, Quatuor Ébène. Maar zij waagden zich ook aan cross-over-projecten, met onder meer cabaretiers Herman van Veen en Youp van 't Hek, met bandoneonspeler Carel Kraayenhof, met jazztrompettist Eric Vloeimans en pianist Martin Fondse, jazzpianist Michiel Braam, DJ Kypski, jazzvocalisten Mathilde Santing en Ruben Hein en singer-songwriters Lori Lieberman en Tom McRae. Met zulke baanbrekende uitstapjes buiten de klassieke muziek weet Matangi een nieuw publiek warm te maken voor het strijkkwartet.

Het kwartet speelde op uiteenlopende festivals, zoals het Delft Chamber Music Festival, het Grachtenfestival, Festival d' Aix-en-Provence, het Schleswig-Holstein Musik Festival, Festival de Carthage in Tunesië, de World Expo 2010 in Shanghai, het International Conservatoire Festival in St Petersburg, North Sea Jazz en het Bevrijdingsfestival Utrecht.

Met het eigen (Un)heard Music Festival, jaarlijks in Den Haag, verrassen de Matangi's luisteraars met muziek die zij vaak nog helemaal niet kennen. Werken die ten onrechte zelden of nooit te horen zijn op het Nederlandse concertpodium zetten zij in de schijnwerpers, en ze leggen ook dwarsverbanden met bekender repertoire. In 2002 ontving het kwartet de prestigieuze Kersjes van de Groenekan Prijs, die jaarlijks wordt uitgereikt aan uitzonderlijk talent in de Nederlandse kamermuziek. Alle vier de musici spelen op instrumenten van Nederlands vakmanschap. De cello en eerste viool zijn in bruikleen gegeven door het Nationaal Muziekinstrumenten Fonds.

Matangi bracht diverse cd's uit bij Challenge Records International, Matangi Music, Deutsche Grammophon. Over hun meest recente cd, Canto Ostinato, Strings Attached (2020), schreef NRC Handelsblad: 'Matangi ontpopt zich als de ideale vertolker. Wie van dit kwartet ooit Beethovens doorgecomponeerde Veertiende Strijkkwartet hoorde, weet dat deze strijkers een hypnotiserende lange spanningsboog kunnen weven. Die verslavende betovering weten ze ook op te roepen in de Canto Ostinato.'

KARSTEN KLEIJER - ALTVIOOL

Karsten Kleijer kreeg zijn eerste vioollessen op zijn vijfde. In 1999 maakte hij de overstap naar altviool. Hij is medeoprichter van het Matangi Quartet, dat sinds zijn begin een stormachtige en internationale carrière heeft. Hoewel Karsten zich vooral focust op het kwartet is hij voor andere ensembles een graag geziene kamermuziekpartner. Karsten remplaceert in diverse professionele orkesten waaronder het Rotterdam Philharmonisch Orkest. In 2017 gaf Karsten de Nederlandse première van 'Elegy' voor altviool solo van de Oekraïense componist Valentin Silvestrov, tijdens het (Un)heard Music Festival. Karsten ontvangt met regelmaat uitnodigingen van festivals om kamermuzieklessen te geven.

Zijn eigen opleiding genoot hij aan de conservatoria van Groningen, Rotterdam en Den Haag en de Nederlandse Strijkkwartet Academie.

De altviool van die hij bespeelt is van de Nederlandse bouwer Jan Heefke en stamt uit 1774. De strijkstok is van Lothar Seifert.

DANIEL TORRICO MENACHO - VIOOL

De Nederlands-Boliviaanse Daniel Torrico Menacho was vier toen hij begon met vioolspelen. Op jonge leeftijd won hij al diverse prijzen bij nationale en internationale concoursen. Daniel studeerde aan het Koninklijk Conservatorium te Den Haag en volgde masterclasses bij grootheden als Herman Krebbers en Zakhar Bron. Sinds de oprichting in 1999 zit Daniel in het Matangi Quartet, waarmee hij met verschillende topartiesten heeft samengewerkt. Hij geeft concerten in Europa maar ook ver daarbuiten. Bovendien is hij een graag geziene gast in diverse ensembles en orkesten en verschijnt regelmatig op radio en televisie.

Daniel bespeelt een Romboutsviool met een A. Vigneron strijkstok.

ARNO VAN DER VUURST - CELLO

Na een aantal omwegen via de viool en de piano kwam Arno op tienjarige leeftijd in aanraking met de cello, wat liefde op het eerste gezicht was. De mooie bas en zangerige klank van het instrument grepen hem direct aan. Michiel de Ligt was de eerste basis voor zijn cellocarrière. Daarna vervolgde hij zijn lessen het Conservatorium van Utrecht bij Lenian Benjamins. Zij bracht hem de gegronde basis om mijn studie te vervolgen bij Fred Pot in Den Haag op het Koninklijk Conservatorium. Gedurende die tijd speelde hij met veel plezier in verschillende ensembles en jeugdorkesten, waar het samenspel in kleine en grote vorm gevoed werd.

Zijn ambitie om strijkkwartet te spelen, volgens hem ‘de ultieme vorm van kamermuziek’, kon hij na zijn studie op professioneel niveau verwezenlijken in bij Matangi. Hiernaast speelt hij ook graag in orkesten, waar hij uitgedaagd wordt andere vaardigheden te gebruiken.

Dankzij het Nationaal Muziekinstrumenten Fonds kan hij op een prachtige cello spelen. Een cello met een dragende bas en zangerige bovenkant. Deze cello is gemaakt door Jaap Bolink in 2005.

MARIA-PAULA MAJOR - VIOOL I

Dansen en tegelijkertijd muziek maken, dat is wat vioolspelen voor Maria-Paula Major is. Toen zij op vijfjarige leeftijd begon, hield zij vooral van de bewegingen die een violiste maakt. Nu, als professioneel violiste voelt zij tijdens het spelen van een ritme of melodie nog steeds de magie er tegelijkertijd op te kunnen 'dansen'.

Maria-Paula is verbonden als hoofdvakdocent viool verbonden aan het ArtEZ conservatorium in Zwolle. Zij studeerde aan het Koninklijk Conservatorium Den Haag en aan de Musikhochschule Freiburg. Zij vervolgde haar studie aan de Dutch String Quartet Academy onder leiding van Stefan Metz en kreeg les van internationaal gerenommeerde musici, waaronder de leden van het Amadeus Quartet.

Spelen met Matangi voelt voor haar als thuiskomen. Al sinds 1999 speelt zij als primarius samen met Daniel Torrico Menacho, Arno van der Vuurst en Karsten Kleijer. 'Slechts één blik of een klein gebaar is voldoende om elkaar te begrijpen.' Naast haar werk bij het Matangi Quartet speelt ze met verschillende ensemble, orkesten en instrumentalisten.

Maria-Paula speelt op een Hendrik Jacobs viool die haar ter beschikking is gesteld door het Nationaal Muziekinstrumenten Fonds. Haar strijkstok is gebouwd door Kees van Hemert.

Matangi would like to thank:

Stefan Metz
Valentin Silvestrov
Inga Nikolenko
Marcel van den Broek Oak
Studio
Christel Drees-Dijst Oak Studio
Casper Donker
Board of Foundation Matangi
String Quartet
Friends of Matangi
Christiaan Weijts
PIAS
Henk Guittart

Marijn van Prooijen
Bert van der Wolf
Martijn van der Wolf
Galaxy Studio's
B&B TSpijker
Dominy Clements
Kees van Hemert
Katharina Meierott
Tessa Veldhorst - Schaapjes-
fabriek
Frans and Liesje Huysmans
Church Groesbeek
Joris van der Vuurst

Krijn Kleijer
Ilonka Kolthof
Marjolein van Ruiten
Mary Kaptein
Qui van Woerdekom
Lenian Benjamins
NMF (The Dutch Musical
Instruments Foundation)
FPK (The Performing Arts Fund
NL)
Municipality of The Hague

MTMo4 P+C2021 Matangi - matangi.nl

Executive producer: V.O.F. Matangi

Location: Galaxy Studios, Mol Belgium

Recording Dates: 13, 14 & 15 July 2021

Recording: Northstar Recording Services

Producer, balance-, editing- & mastering engineer:

Bert van der Wolf

Recording assistant: Martijn van der Wolf &

Marijn van Prooijen

Photography: De Schaapjesfabriek, Tessa Veldhorst

Text: Christiaan Weijts

Translation: Dominy Clements

Design: Marcel van den Broek

Production Coordination: Christel Drees-Dijst

Distribution: Oakmusic by PIAS